

Respondent č. 1

T: Takže **první otázka** jaké byly důvody, že jste se stala poručníkem?

R: Hlavně kvůli, kvůli tomu že, poručník má větší pravomoci ohledně vyřizování věcí ohledně dětí. A i na druhou stranu má tu péči a to rozhodování jednodušší.

T: Tak to už jste mi v podstatě odpověděla na **druhou otázku**, proč jste se rozhodli právě pro poručnickou péči a ještě se zeptám, rozhodovala jste se sama, nebo Vám to bylo soudem přiděleno?

R: Ne rozhodovali jsme se sami. Navíc to vlastně přišlo v návaznosti, když byli biologičtí rodiče pěstounských dětí zbaveni rodičovské zodpovědnosti. Tak vlastně musí po nich někdo tu funkci v uvozovkách zdědit. Musí ji vlastně naplňovat, tak.

T: 3. Takže jak dlouho už jste poručníkem?

R: Jak u kterých. Vlastně jsme poručníci u nynější sourozenecké skupiny, kdy u nejstarší dcery, tam jsme poručníci už dobrých pět let. A u mladších dětí u Nikolky a Maríška tam jsme poručníci třetím rokem. Jinak celkově pěstouny jsme už dobrých 18 let.

T: 4. Takže kolik máte dětí takto ve své péči?

R: Teď ve své péči máme fyzicky 4 děti.

T: a už jste teda měli i pře před nimi nějaké?

R: Měli, bylo jich celkem 7 původně vlastně. Nejstarší, protože máme 3 sourozenecké skupiny, nebo měli jsme 3 sourozenecké skupiny. Ta z nejstarší sourozenecké skupiny, ten nejstarší kluk a nejmladší holka odešli zpátky do biologické rodiny. Ti odešli k mamince do Anglie. A z druhé sourozenecké skupiny kluk, jsme ho byli nuceni, nebo vlastně jsme ho okolnosti nás donutily k tomu, že jsme ho museli vrátit. Do ústavu. No protože už tady nemohl zůstat. Protože ohrožoval bezpečnost těch mladších dětí.

- T: A nějaký kontakt s ním máte?
- R: Máme. Máme protože je vlastně je tady za kopcem v Lipláli, v dětském domově. Tak za ním jezdíme každou čtvrtou, tedy každé třetí pondělí na návštěvu za ním jedeme na hod'ku, na dvě. A vlastně každý první nebo druhý víkend v měsíci je tady u nás. Protože vlastně tam jsme chtěli, aby zůstaly zachované vazby. A vlastně protože máme v péči i tu jeho biologickou sestru. Ta je vlastně pořád u nás.

T: 5 A když máte vlastně teďka ty čtyři děti, **byli jste informováni o té jejich situaci?** Proč vznikla?

R: Proč vlastně šli do náhradní péče?

T: Ano.

R: Ano byli. Protože my jsme je ještě brali jako malí z domova. Takže vlastně když jsme se, když jsme prošli peripetií přípravky, za nás byla trošičku jinačí, než je vlastně teď. Tak, jsme se seznamovali s materiály dětí. Než, jsme se rozhodli, že půjdeme do pěstounky. Jo, že půjdeme do pěstounky to jsme věděli, měli jsme zhruba představu že chceme velkou rodinu. Takže vlastně hodně dětí a vlastně postupně jsme se dostali do takovýho toho stádia, že nám nešlo o to, aby ty děti byly u nás od začátku až do konce. Jo vlastně než odrostly. Ale dostali jsme se do fáze, kdy jsme věděli že ty děti potřebují pomoc do doby, než si biologická rodina zařídí život tak, aby je mohli dostat do své péče.

T: **A znáte se osobně s biologickými rodiči?**

R: Ano, známe se se všemi biologickými rodiči našich dětí. My jsme to měli jako podmínku, takovou v uvozovkách menší podmínku k tomu, že jsme chtěli vědět s kým máme tu čest. Jo protože vlastně od toho se odvíjí spousta dalších věcí. Jo možnej kontakt, možný problémy. Jo s touhle tou rodinou. Člověk chce vědět, na co má být připravenej.

T: a jak byste charakterizovali Váš vztah s biologickýmá rodičema?

R: Řekla bych že, jsme se shodli na tom, že obojí chceme pro děti to nejlepší. Jo a od toho vlastně potom se vyvíjí ten vztah další. Svým způsobem do rodiny nepřijímáme jenom to dítě, ale přijímáme celou tu rodinu. Protože vlastně kontakty jsou zachovány nebo kontakty probíhají v návaznosti na našich možnostech, i a možnostech jejich. Takže se musíme domluvit. Musíme spolu komunikovat. I děti s něma vlastně mluví i fungují.

T: takže jak byste vlastně popsala ten vztah nebo tu situaci, když vlastně dítě přišlo do rodiny a jak byste to popsala nyní, když je u vás delší dobu v rodině?

R: Řekla bych to tak, v momentě když to dítě převezmete, tak mě připadne, že prostě v biologické rodině bouchne bomba. Jo protože jakmile se s tím dítětem pohne, z toho zařízení, tak oni prostě mě připadne, že mají strach, že jim pěstouni ty děti chtějí ukrást. Takže oni vyvinou šílený zájem. Každý druhý den by je chtěli vidět, každej víkend by za nimi chtěli na návštěvu a prostě každěj den jim chtěli volat. Tenhle ten zájem v uvozovkách do půl roka vyšumí. A svým způsobem, jsou biologické rodiny, které vy sama, jako pěstoun, poručník

musíme iniciovat, aby se vlastně vůbec zajímali. Jo to byl vlastně případ naší prostřední maminky. No pak jsou vlastně, pak je rodina kdy zavedete pravidla a ty pravidla se dodržují. Jo ty je nejlepší, to je vlastně případ těch nejmladších kluků, té nejmladší sourozenecké skupiny. Kdy vlastně máme zavedeno v létě, před Vánocema je návštěva v Brně, protože oni nejsou schopni dojet sem. Takže my kluky vozíme do Brna. Jo a tam se setkáváme.

T: A jak vnímáte rozdíl mezi příbuzenskou pěstounskou péčí a vaším poručenstvím?

R: My příbuzenskou pěstounskou péčí nemáme. Protože my máme vlastně všechny děti cizí. Jo tam vlastně nemáme možnost porovnat, ale já nevím. Řekla bych, že poručenství jako takové, má tak jak jsem řekla na začátku, má výhody vlastně oproti pěstounce. Má výhody, že když vím, že to dítě potřebuje nějaký zákrok, nějaký vyřízení, tak o tom rozhodnu já a já ho provedu. A nemusím nikde žádat. Nemusím nikde žádat o souhlas, nikde čekat až vlastně proběhne nějaký souhlas. Tu příbuzenskou péčí nemáme, protože říkám, my vlastně máme všechny děti cizí.

T: A vy jste zastáncem té příbuzenské pěstounské péče?

R: Určitě. Určitě jsem ale zastáncem příbuzenské pěstounské péče. My jsme trošičku k té příbuzenské pěstounské péči přičichli jenom tak trošičku oklikou. Protože vlastně od nejmladších kluků, jejich vlastně nejstarší brácha je v pěstounské péči u své babičky. Jo já vlastně tohle to bych tohle doporučovala z toho důvodu, když se biologický rodič nedokáže postarat, nebo nemá možnost se postarat, do té situace se může dostat kdokoliv, kdykoliv. Prostě najednou z ničeho nic, mu bouchne životní situace a nemůže. Ale jsou tu v rodině vlastně možnosti, že babička může, nebo teta může, tak v tom případě doporučuju plně. Protože pokud to dítě zůstane v té rodině a má s tou rodinou větší kontakty, tak je to pro něho lepší.

T: No a z vašeho pohledu si myslíte, že je co lepší? Poručenství nebo ta pěstounská péče?

R: určitě poručenství.

T: Pro Vás jako?

R: Pro pěstouna určitě je lepší poručenství, pro biologickou rodinu si myslím, že oni se toho bojí. Protože tam vlastně, aby mohlo dojít k poručenství tak musí rodič být zbaven rodičovské zodpovědnosti. Myslím si asi, že to tak je, že to tak funguje. Takže vlastně oni mají strach, že o to dítě opravdu přicházejí papírově. Tady možná by nebylo od věci, kdyby prostě těm biologickým rodičům tohle to bylo vysvětleno víc. Protože až u toho soudu, kdy oni dojdou

k tomu soudu šprajclí, že prostě ne, oni to svoje dítěte nedají. Jo vlastně až u toho soudu je jim vysvětlovaný, že vlastně o svý práva nepřijdou. Přijdou jenom o to, o tu povinnost rozhodovat když to dítě to potřebuje. Jo tu vlastně převezmou ti pěstouni. Oni ty práva, vlastně na to, že ty děti budou navštěvovat, že to dál bude fungovat, jim to zůstane. Dokonce si myslím, že i pokud by se, nedej bože z hůry by jim zasvítilo a dostali by se k tomu, že by mohli normálně bydlet a mohli ty děti dostat zpátky do péče, tak tohle všechno potom další soud zase zruší a ty děti se zase zpátky vrátí. Jo, i když asi vlastně soud rozhoduje až opravdu u těch případech, kdy to tam jako nehrozí, jako ten návrat.

T: A víte jakou jsou kritéria pro udělení vlastně té příbuzenské pěstounské péči nebo toho poručnictví?

R: Od toho poručnictví asi to, že vlastně když o tom dítěti, nebo když tomu dítěti nezbyde nikdo, kdo by za něho rozhodoval. Tak asi potom nastane jako ten případ, že jsou potom ti pěstouni, poručníkem. Jo

T: A vy vidíte nějaký rozdíl mezi finančním zajištěním poručnímu a pěstouna?

R: Já bych řekla, že je to úplně stejný. Tam ty dávky zůstanou. Sice u nás byla zrušená funkce pěstouna, vůči těm, vůči těm dětem, u kterých máme poručnictví, ale vlastně odměna jako taková zůstává pořád stejná. Tam je to úplně nastejno. Tam se nemění vůbec nic.

T: A když byste to měla zhodnotit, co si myslíte že, která forma té náhradní rodinné péče je pro to dítě vhodnější? Myslím to poručnictví nebo ta pěstounka, nebo si myslíte, že je to na stejné úrovni?

R: V ohledu, vyloženě pro to dítě si myslím, že je to úplně jedno. Tam je to vlastně hlavně jenom o tom, taky záleží na kontaktu biologické rodiny a pěstounů, jak to vlastně funguje. Protože třeba s klukama, ti nejmladší kluci ty máme pořád v pěstounce, tam zatím poručnictví tam nehrozí. Tam jako není důvod proč. Protože vlastně když je cokoliv potřeba, tak přes babičku. Babička zpracuje mamku, my babičce vysvětlíme, o co nám jde. Babička si pozjišťuje, má možnost, protože vlastně se sociálním pracovníkem je taky v kontaktu, má kluka taky v pěstounce. Takže jí, ona zpracuje maminku, a my vlastně ohledně toho dítěte, uděláme to, co jsme potřebovali. Jo je to sice trošičku delší, ale vlastně toho dítěte, jako takovýho, se to nedotkne. Jo dítě ví, že potřebuje určitou věc, nebo určitý zákrok. My říkáme náhradní mamko, jako mamka Renata se s mamkou Olinkou, přes babičku domluví, zařídí a dítě to dostane. Nebo jako to proběhne. Jo takže se mu to neříká. Horší bylo třeba, když potom je s biologickou rodinou byla špatná domluva. Tam potom je zase lepší, když to

poručnictví je tam místo té pěstounky. Kde ti pěstouni vlastně rozhodnou. Navíc si myslím, že i vlastně sociální pracovníci, i když to dítě zastupuje u toho soudu, tak ví, jestli ten pěstoun je v uvozovkách střelec, jo a dělá si co chce a nebo teda fakt rozhoduje až teda nutně, co to dítě potřebuje. Jo.

T: Vy už jste mu v podstatě odpověděla, takže podle Vás je vhodnější pro dítě poručnictví?

R: no, úplně v uvozovkách ne. Já si myslím, že pro to dítě je to úplně jedno. Vyloženě, z pohledu toho dítěte je mi úplně šumák, jestli jsem v poručnictví, jestli tam moje mamka, která se o mě stará je můj poručník nebo můj pěstoun, nebo kdokoliv jiný. Pro to dítě je to jedno. Dítě prostě něco potřebuje, poprosí o to a dostane to a nehledí, co je zatím. Je to, ta poručnická péče je lepší a taková, jak bych to řekla, snažší v rozhodování jak pro ty pěstouny.

T: A co myslíte, že je z hlediska státu, protože vlastně stát je garantem té náhradní rodinné péče, co je pro něho lepší? Když má pěstouny, nebo když určí poručníky?

R: Říkám, tam zase záleží na tom kontaktu s tou biologickou rodinou. Protože pokud se biologická rodina s pěstounka dohodnou a ti pěstouni mají tu společnou vlnu, nebo tu společnou řeč, kdy prostě opravdu se dokážou v klidu dohodnout a udělat co je potřeba, tak je jedno. Jo, ale v momentě, jakmile tam ta vazba normální domluvy není, což jsme měli vlastně u té nejstarší dcerky, ta vlastně maminka nám dělala naschvály a my jsme potřebovali očkovat, prostě očkování, který není jako ze zákona vlastně navíc, tam je potřeba u toho souhlasu zákonného zástupce a tam potom jako už to bylo na hraně. Tam to bylo takový nešikovný. U každého problému, tak musel zasednout soud, kterej vlastně dal souhlas v podstatě za ty rodiče. A v tom případě, když je tam ta vazba, mezi těma pěstouna a biologickou rodinou řekla bych navážkách a není tam ta spolupráce a u každého, pro každý rozhodnutí, který dítě potřebuje, by měl zasedat soud, tak pro stát je potom lepší poručnictví. Jo protože vyloženě vlastně, tím jsme to tak měli ten případ i paní soudkyně, vlastně která nám to soudila tu Žanetku, vlastně to nejstarší dítě, tak ta vlastně sama rozhodla. Pokud bych měla já v ob, v každém případě, kdy to dítě potřebuje, aby ho zastoupil zákonný zástupce, měla rozhodovat já a zasednout soud. Za prvé, je tam určitá časová prodleva, kdy nebo limit, do kterého se to musí ten soud stihnout. Za druhé, i to jednání stojí nějaký peníz, jo platijou to daňoví poplatníci, tak proto vlastně v rámci úspornějšího hospodaření ten stát, pro ten stát je lepší, když jsou to poručníci.

Respondent č. 2

T: Takže první otázka, jaké byly důvody, že jste se stala poručníkem?

R: Poručníkem, nebo pěstounem?

T: Poručníkem i pěstounem.

R: No, takto. Poručníkem jsem se musela stát, protože ty děti, abych mohla vykonávat ty určité záležitosti. Protože nám nefungoval ani jeden biologický rodič a na všechna důležitá rozhodování musel zasedat soud a bylo to velmi zdlouhavé, tak jsem zažádala o poručníctví. A bylo mi soudem vyhoveno. Záležitosti které jsem jako, když jsem nebyla pěstounem, nemohla je zastupovat v určitých věcech. A pěstounem? Prostě jsme to nějak tak cítili. To bylo tehda v té době, kdy jsme měli svého syna, který měl asi patnáct let. Měli jsme tady ten dům, měla jsem dost energie a tak jsme si chtěli adoptovat dítě. No a to, jsem šla na sociálku ve Zlíně, kde mi bylo řečeno, že na adopci, že jsme staří. Bylo mi teda 39 a manželovi 41. Ale že kdybych chtěla dítě do pěstounské péče, tak že to můžu hned. A já jsem vůbec nevěděla, co je to pěstounská péče, tak mi to paní osvětila. Že hlavní důvod je ten, že vlastně u těch pěstounských dětí ti biologičtí rodiče vědí, kam to dítě jde. A u těch adoptovaných, navíc mi bylo řečeno, že do adopce jdou děti, manželským párům, kdy vlastně je prokázáno, že nemůžou mít déle jak pět let svoje děti a že vlastně, že vlastně jsme na to staří. Tak jsme říkali, že jo, tak jsme šli do té pěstounské péče. Absolvovali jsme tu přípravu, všechno testy no a dostali jsme tehda tu Veroniku.

T: A proč jste se právě rozhodli pro tu pěstounskou péči? Proč, který důvod Vás oslovil, že jste si řekli, právě pro to se stanu pěstounem?

R: No právě proto, že jsem sledovala věci, jak se dějou. A vím, že těch dětí v dětských domovech je hodně. Říkám máme teda podmínky, máte prostě, tak jsem chtěla nějakému dítěti prostě dát ten domov a dát ty podmínky aby se mohl vyvíjet, normálně studovat a tak dále.

T: A rozhodla jste se vlastně sama a nebo Vás k tomu donutil spíš nějaký příběh toho dítěte?

R: Jako že bych někde něco sledovala? A na základě toho?

T: Ano.

R: Tak jednak, jednak jsme je toho plná televize, plné noviny že. A, takže jsem věděla, že takové případy jsou jo, ale nicméně, rozhodli jsme se jako sami, že se s manželem jsme si řekli, že bychom do toho, do toho šli.

T: Jak dlouho už vlastně jste poručníky?

R: Od roku 2001. Takže nějakých 16 let jsem poručníkem u dcery. Jinak pěstounem jsem již 20let. Takže mám mnoho zkušeností.

T: A kolik máte dětí? Nebo kolik jste měla celkem?

R: Měla jsem celkem tři děti. Teď už mám jenom dvě v péči. U obou jsem tedy poručník. Protože ta nejstarší, tam jsem byla jenom pěstounka, už má 20 a je soběstačná, tak tam byla už ukončena péče.

T: A máte kontakt? Udržujete kontakt s tou starší nebo?

R: Ano udržujeme kontakt.

T: A jak jste vlastně byla informována o té dané situaci toho dítěte, když jste si jí vybrali vlastně? Nebo Vás oslovila sociální pracovnice?

R: My jsme vlastně, když jsme absolvovali to, tu přípravu na náhradní rodinnou péči, tak potom to jsme byli v té vile pod Náhonem. Ve Zlíně já nevím jak je tam to centrum. A ta paní, která to s náma, nás připravovala, tak potom nám vlastně na základě toho, jak bych to řekla, že jsme měli vlastně ten papír, že se můžeme stát náhradními rodiči, tak nás zavolala, že má pro nás holčičku. Ve Valmezu, takže jestli máme zájem, tak máme přijed. Seznámili jsme se s podklady, které o ni měli a pak jsme tedy jeli do toho domova a tam jsme se šli nachvilku podívat. A tam nám zase řekli různé věci a vlastně jenom takto jsme se dovídali.

T: Znáte se osobně s biologickými rodiči dítěte?

R: Neznám. U Verunky se neznám vůbec. A u těch dvou, tam jsem viděla akorát maku, když jsme byli u soudu. Když nám svěřovali do pěstounské péče, tak ona předtím měla soud o zbavení rodičovské zodpovědnosti. S biologickými rodiči dětí se vůbec neznám a oni ani nikdy neprojeví jakýkoliv zájem o děti.

T: Takže vůbec nemáte žádný, ani děti nemají kontakt s rodiči?

R: Nemají kontakt ani s dětmi. Děti se nikdy nevyslovily, nikdy nechtěli nějak, že by se s těmi rodiči chtěli setkat. Samozřejmě pokud by to chtěli, tak budu dělat všechno pro to, umožním jim to. Ale zase na druhou stránku, když nechtějí, tak si myslím, že je nutit do toho asi nemá cenu.

T: Vnímáte jaký je vlastně rozdíl mezi příbuzenskou pěstounskou péčí a klasickou pěstounskou péčí? Kdy k Vám vlastně přijde cizí dítě?

R: Jako jestli vím, o co se jedná?

T: Ano v čem vlastně vidíte ty úskalí.

R: Tak jako ta příbuzenská je, když vlastně se stanou pečovateli prarodiče, že o ty děti. No tak úskalí u té normální pěstounské péče vidím v tom, že vlastně neznám ty biologické rodiče. Nevím, z jakého jsou ty děti prostředí, pokud to nemám na tom papíře. Že a postupně se s tím člověk seznamuje, zjišťuje povahu těch dětí, to chování a tak dále. Pokud je to příbuzenská, tak tam už člověk určité věci víte, je to geneticky dané všechno, že. Tak si myslím, že je to možná i snažší pro ty pěstouny. No snažší, jak se to vezme. Záleží na tom, za jakých okolností se stanou pěstouny té příbuzenské pěstounské péče.

T: A víte, jaká jsou vlastně kritéria pro udělení poručnictví a jaká pro pěstounskou péči?

R: Pro poručnictví, jestli teda chápu to poručnictví, je to, že já jsem jako zákonný zástupce. A můžu vykonávat určité ty právní věci. Takže vlastně poučníkem se stávám zákonným zástupcem. A můžu vlastně řešit určité záležitosti, kdy je potřeba souhlas rodiče nebo.

T: A znáte vlastně finanční zajištění jak poručníka, tak pěstouna? Víte jestli je tam, nějaký rozdíl?

R: Tak já jsem vlastně pěstoun, ale zároveň jsem i poručníkem současně. Takže vlastně já má odměnu pěstouna.

T: Ano, a když se podíváte z úhlu dítěte, z pohledu dítěte co si pro něho myslíte, že je vhodnější? Jako že když jste jeho pěstoun nebo poučník? Co si myslíte? Jak to dítě vnímá? Vnímá tam nějaký ten rozdíl?

R: Tak já si myslím, že pokud je to dítě malé, tak ten rozdíl asi nemůže vnímat. Protože neví, tady ty právní záležitosti. Já si myslím, že když to dítě, člověk má, tak pro něho jsem mamka a když má nějaký problém, tak ho řeší s mamkou. A to co já, potažmo řeším s úřadem, tak to prostě jde mimo ty děti. Si myslím.

T: A když se podíváte teďka z vaše úhlu? Z úhlu pohledu, co si myslíte, že je pro Vás lepší v zájmu dítěte? jako když jste poručníkem a nebo když jste pěstounem?

R: No tak samozřejmě je potom lepší, když jste i tím poručníkem. Protože já jsem vlastně svým způsobem měla svázané ruce a já jsem nemohla určité věci zařídit. Nemohla jsem třeba zařídit, aby mě dítě vyšetřili v pedagogicko - psychologické poradně. Protože jsem podstatě nestačil jim souhlas pěstouna. Musela jsem mít souhlas biologického rodiče. Vždycky. Pokud by ten otec ve vězení, tak jsem se kontaktovala se sociální pracovníci s Olomouce. Ta do toho

vězení zašla a ten podpis od toho otce měla. A mohli jsme dělat věci dál. A pro ten chod, abych mohla pro ty děti zabezpečit to, co je potřeba je lepší když jsem poručníkem.

T: A z pohledu státu? Co si myslíte, která forma péče je pro stát výhodnější? Jestli když jste poručníkem nebo pěstounem? Z hlediska jak finanční, tak z hlediska rozhodování, rozsahu práv a povinností?

R: Já si myslím, že je vždycky lepší, když jste poručníkem. Protože může spoustu věcí řešit sám. Nemusí tam vstupovat ta 3 osoba, tak jak jsem teď říkala ten příklad, že sociální pracovnice se musela za tím otcem do toho vězení vypravit. Musela mít ten souhlas. Takhle já když něco řeším, zajdu, podám žádost, nebo to řeším opravdu rychle.

T: A kdyby jste měla možnost jít do příbuzenské pěstounské péče, šla byste raději do té příbuzenské pěstounské péče, nebo byste raději chtěla zažádat, aby se jednalo o poručnictví?

R: Tak samozřejmě příbuzenská pěstounská péče je, to vyjde ze situace. Já nevím jestli můžu říct, že bych šla radši do toho, nebo do toho, ale vlastně, myslím si, že u té příbuzenské pěstounské péče musí mít ten pěstoun potom vlastně to opatrovnictví. Aby mohl zase za to dítě dát souhlas třeba s operací, s vyšetřením mohl dát..

T: Takže myslíte si, že vždy, nebo ve většině případů je lepší mít poručnictví?

R: Já si myslím, že jo. Protože je to, je to pěstouna, jak bych řekla, nechci říct lepší, ale prostě může za ty děti jednat. Může prostě rozhodovat, jo a může, tam kde je potřeba souhlas rodiče, tak ten poručník to může nahradit. Takže poručnictví.

Respondent č. 3

T: První otázka jaké byly důvody, že jste se stali pěstouny?

R: Pěstouny, tedy konkrétně příbuzenskou pěstounskou péčí, vykonáváme proto, že se rodiče o dítě nestarali.

T: A vy jste se rozhodli proč pro danou formu péče?

R: Tak kvůli malé. Tak aby měla nějaký řád, pořádek, najezená byla, umytá.

T: A rozhodli jste se sami nebo spíš Vás ta situace donutila, nebo soud Vám to nařídil?

R: Ne, jako sami. Holčičku jsme tu měli čím dál častěji a proto jsme chtěli, to nějak papírově podchytit. Což nyní vlastně je.

T: A jakou formu péče teda vykonáváte?

R: Pěstounskou.

T: Příbuzenskou?

R: Jo.

T: Jak dlouho jste pěstounka?

R: Oficiálně rok a tři měsíce, jinak holka byla u nás zhruba rok a půl než jsme si to oficiálně vyřídili. Takže holku máme u nás skoro 3 roky.

T: A kolik máte dětí ve své péči?

R: Jednu holčičku.

T: A byli jste informováni o dané situaci toho dítěte?

R: Tak my ji známe od narození. Takže tady je to, vlastně je to vnučka moje. Takže tady je to jako jasné, všechno jsme věděli.

T: Takže jste věděli veškeré věci?

R: Ano, všechno jak se mají okolnosti.

T: Takže další otázka. Jestli se znáte s biologickými rodiči dítěte?

R: Ano s obouma se známe rodičema, ale v kontaktu jsme tak sporadicky.

T: A jak byste charakterizovali ten Váš vztah momentální?

R: S rodičema?

T: Ano.

R: S dcerou jsem se..... (dlouhá prodleva, mlčení)

T: S týkáte se?

R: S dcerou moc ne. Tatínek bydlí tady dva vchody, ten tady nebyl tři měsíce. A maminka tady teď byla naposledy na Štědrý den. A vlastně ještě potom jednou, potom jednou v lednu to byli venku na bruslení.

T: Takže prakticky žádný vztah?

R: Ne. S dcerou styky nic.

T: A jak byste popsala situaci, kdy dítě přišlo do vaší rodiny a jaká je situace nyní? Co se změnilo?

R: Zklidnilo se to. Všechno se tak nějak urovnalo. Jakoby ona ví, že tady s náma bude a jaký mají rodiče zájem to ona ví. Né že jí to bylo jedno, ale tak jako bohužel. To tak je.

T: Takže vy jste vykonavatelem pěstounské péče, a chci se zeptat, vnímáte jaký je rozdíl mezi pěstounskou péčí a poručnictvím? Slyšela jste to někdy?

R: Ano, velký. Velký rozdíl. My jsme jako lepší hlídací služba teď momentálně. Nebo stálá hlídací služba, ale to poručnictví je, že bysme měli nějaké práva, jako ohledně toho děčka.

T: A neuvažovali jste o poručnictví?

R: No to teďka právě s maminkou řešíme. Že si to budem teďka žádat k soudu, abychom byli poučníky.

T: Je tam teda horší domluva s tou maminkou v případě, že je potřeba souhlasu?

R: Nevím, jestli bych to měli říkat to, ale jako zatím nám to všude, jako že nás tolerují, jo. I tam, kde by se správně neměla podepisovat, tak se podepisuju. Jo, ale zatím k ničemu nedošlo. Jo zatím nebyl žádný problém jo nic, takž zatím nám to tolerujou. Naštěstí nemusela nastoupit do nemocnice, nebo něco takového. Což jsme zrovna dneska řešili s paní doktorkou, protože má zápal plic. Ale takže zatím jsme to ve škole nám to tolerujou, ve družině taky nám to tolerujou, prostě všude. Tak zatím je to v pořádku. Ale kdyby přišlo na lámání chleba, tak bysme byli rádi, kdyby aspoň nějaké kompetence měli. Ale matka holčičky, je to naše dcera, a my jí pomáháme tím, že se staráme o její dítě, tak snad by v případě nutnosti, kdy bychom její podpis potřebovali, snad by nám ho dala, ale nevím no.

T: A kdyby teda na něco přišlo, byl by aspoň biologický tatínek schopen domluvy?

R: Tak já myslím, že jo. Doufám že jo. Ale to zas nevím, jestli by naschvál neřekl, že s tím nesouhlasí třeba. Ale spolupráce s jejím biologickým otcem je zatím v nějakém rámci v pořádku. Když jsme potřebovali a nahnali jsme ho konečně, tak nám všechno podepsal. Ovšem teďka má zase nějaké finanční problémy, tak po nás za ten podpis chtěl nějaké peníze. Takže nevím, jaká by byla spolupráce do budoucna.

T: A jak on se staví k té situaci, že vy vychováváte jeho dítě?

R: Myslím si, že je rád, že se jí zbavil. Už jsme slyšeli tady takové řeči, že není jeho nebo co, tak nevím. Jak se k tomu postaví dál, nebo jestli si nechá udělat nějaké testy nebo jak.

T: A ještě se Vás zeptám, jaké jsou kritéria pro to udělení té pěstounské péče? Znáte kritéria?

R: Ne.

T: Nevíte vůbec o co jde?

R: Ne.

T: Tak víte jaké jsou důvody pro pěstounskou péči a jaké jsou pro poručnictví?

R: Pro pěstounskou péči nás vedly důvody, že se rodiče nestarali. A poručnictví, zas nás to dotlačí, jako by ty okolnosti, apraktické věci v životě. Jo abychom na všechno nemuseli shánět rodiče. S kterými zatím moc nekomunikujeme, zatím. Jako s tatínkem vlastně vůbec nijak a tak s maminkou já někdy přes Facebook, ale to jsou dvě věty. Jednou za týden třeba.

Tam pokud se nemýlím, tak musí ke každému zákroku být souhlas rodičů a tím se ten proces říkám prodlužuje. Tímto, my ji vlastně nemůže sehnat, že nějaké to očkování, prostě takové věci tak to poručnictví by to vyřešilo. I ve škole v nějaké soutěži. I pro nás je to vlastně nepřekonatelná překážka, získat dcery souhlas.

T: A když byste se podívali s úhlu dítěte, z jeho pohledu, myslíte si že je pro něho výhodnější, když je teďka u Vás, jako v pěstounské péči, nebo si myslíte že potom do budoucna když si zažádáte o to poručnictví, že to pro něho bude výhodnější? Když se podíváte z úhlu toho dítěte?

R: Poručnictví pro nás určitě bude snažší. Teďka jsme pěstouny naší vnučky, ale chceme se stát poručníky, právě kvůli lehčímu rozhodování a vyřizování.

T: A myslíte si, že to dítě nějak zaznamená ten posun?

R: Myslím, že to bude furt stejné pro malou. My jsme zatím rodiče, jak jsem říkala, nemuseli kvůli ničemu nahánět jo. Jako tatínek co jsme se s ním domlouvali kvůli, ten byl u zápisu, tak

tam myslím, do školy. Tam jsme se s ním domlouvali dlouho dopředu a furt mu to ať přijde v ten den a v kolik hodin, tak ten tam přišel. Tak ten to podepsal u toho zápisu. Jinak já myslím, že z jejího pohledu jsou to administrativní věci. Takže ona to jako vůbec nevnímá a tomu dítěti je to jedno. Nám to velice, jako vlastně nebude to nic proti zákonu a nám to usnadní velice a ona to nijak nezaznamená. Pro ni bude všechno probíhat stejně, pro ni se nic nezmění. Chceme jí, nebo spoříme ji peníze, aj kvůli tomu aby oni k tomu nemohli. Je to tak jedno s druhým prostě. Má 7, za chvíli bude mít věk, já bych ju chtěla nechat naočkovat, jak se ty holky teďka nechávají naočkovat.

T: Na ten děložní čípek?

R: Ano na ty děložní čípky a zase bysme museli mít souhlas. Tam je nutný souhlas. Jo takže toto jsou takové věci, že nevím, jak by na to reagovali. Ani, abych pravdu řekla, když nemají zájem o běžné věci já nemám zájem se s nima bavit o takových zásadních věcech. Jo, jako prostě byli bychom rádi, kdyby na ní měli co nejmenší vliv. Protože máme obavy, že jí něco našetříme a oni jsou v takové finanční situaci, že by ju o to obrali ani by nemrkla. No po různých zkušenostech co jsme s nima měli, tak by toho byli schopni jako určitě. A oba dva.

T: A když se podíváte z úhlu zase státu? Tím, že vlastně stát je garantem náhradní rodinné péče, myslíte si, že pro něho bude výhodnější jako když jste jako teď pěstouny, a nebo jak si zažádáte o to poručnictví? Z pohledu toho státu.

R: Pro to dítě?

T: Pro stát.

R: A tak my pořád zůstaneme pěstouny. Akorát bude mět větší pravomoc. Tak já si myslím, že tomu státu je to tak jedno.

T: Já se právě ptám, jak si vy to myslíte.

R: já si myslím, že jak na to stát nahlíží nevím, ale myslím, že to vyjde tak nastejno. Ne jako z pohledu státu. Nebo spíš mu to ulehčí tu, z pohledu státu, já si myslím. Ulehčí mu to ty administrativní, nebo ty kontakty pod administrativou. Protože nějak je sociál shánět že, jak otce tak matku, že je jako nebudem muset zatěžovat sociálku. Nebo nějaké pracovníky jako by v případě soud. To nebudem muset zatěžovat tyto organizace, nebo ty instituce. Protože nám to bude dané tím poručnictvím.

T: A jak vidíte finanční zajištění v rámci náhradní rodinné péče? Co si o tom myslíte?

R: Jako jak nám to stát kryje?

T: Ano, vy máte vlastně odměnu pěstouna a další příspěvky vyplývající ze zákona.

R: určitě jsme rádi, že nám stát něco dává, ale kdyby to bylo o něco lepší, tak bych se vůbec nezlobila. Tak jako je to, my jsme se, než se to událo, jsme vlastně dotovali všechno. Jak rodiče, tak malou. Takže pro nás je to úplně úžasné prostě jo. Hlavně jí teď můžeme dovolit různé věci. Já nevím, no zamrzlo po kolika letech a tak jsme mohli jít a koupit jí brusle a nemuseli jsme přemýšlet nad tím. A taky ty peníze jí odkládám bokem a máme je tam pro tyto příležitosti. Jo no a ve škole pořád potřebuje nějaké věci, že takové. Nehledě k oblečení, tak je to pro nás plus. Ještě plus je, že ji spoříme, že ji odkládáme peníze bokem. Jako myslím si, že jako, jo jako. Jsme rádi. Ulehčilo nám to, jako znatelně, ale tak jako říkám, kdyby to bylo lepší, vůbec bych se nezlobil. Ale jsme vděční, že je to aspoň tak. Ty náklady prostě tam s ní jsou hrozné, že i když se to nezdá.

Respondent č. 4

T: Jaké byly důvody, že jste se stala pěstounem?

R: No prvním důvodem bylo to, že jsem se vdala podruhé a už jsem nemohla mít děti. S manželem jsme to chtěli nějak vyplnit a děti manžel své vlastní nemá. Já už jsem ale dvě děti z prvního manželství měla, ale taky jsem s ním chtěla mít dítě. Tak jsme se domluvili, což je teda druhý důvod, že pomůžeme nějakému dítěti z dětského domova.

T: A proč jste se rozhodli právě pro pěstounskou péči?

R: No říkám, protože jsme chtěli dítě.

T: To ano, ale proč jste se tedy nerozhodli pro adopci?

R: Nejprve jsme byli pro adopci a tu jsme zprvu také chtěli, jenže nám to ti nedovolili biologičtí rodiče dítěte, které jsme si vybrali z domova. Manžel si syna zamiloval hned, jak ho uviděl, takže bylo hned rozhodnuto, že se teda staneme raději klukovi pěstouny, než ho nechat v domově a pak jsme už ani nehledali další možné děti, abychom si je mohli adoptovat. Ovšem až nyní, v osmnácti letech jsme si Zbyňka mohli teprve adoptovat. Až si mohl rozhodovat sám.

T: A jak dlouho jste pěstounem, poručníkem?

R: Zbyňka měl rok a půl a má letos 28. Už hodně, nějakých 26 let vykonávám pěstounskou péči. Kluk měl myslím rok a půl, když jsme měli první kontakt. Prvního, tedy Zbyňka, toho jsme dostali až po roce, nedali nám ho hned. No tak těch 26 let určitě.

T: A kolik jste měla dětí ve své péči?

R: Dvě. Kluka a holku. Ještě jsem jich více chtěla, ale bylo mi řečeno, že už jsem na další děti stará.

T: A jak jste byla informovaná o té situaci toho dítěte.

R: Byli jsme na nějaké přednášce, nás tam seznámili, co to obnáší. Museli jsme absolvovat kurz. A potom kurzu už to šlo dobře.

T: A měli jste dostatek informací o dítěti?

R: No to bych ani neřekla. To jsme si spíš museli vymáhat.

T: A jak jste si to museli vymáhat?

R: Já jsem se ptala přímo v tom dětském domově. U ředitelky jsem byla i. Tajně i od sestřiček. Ty nám moc říct nechtěly, ale aspoň takový základní věci. Jako třeba kolik jich bylo doma a tak co nás zajímalo.

T: A znáte se osobně s biologickými rodiči? Aspoň s jedním? Pokud ano, jaká byla s nimi spolupráce?

R: U soudu jsme je viděli. Ale oni to zařídili tak, aby oni o nás nevěděli, ale my o nich jo. Takže přímo osobně se s nimi neznáme. Oni o syna nejevili nikdy zájem. Jednou ho jeho tata kontaktoval, když mu bylo až 18 let jestli na něho ještě musí platit, jestli y peníze potřebuje. Ale on se ani neozval přímo mu, ale přes úřad práce. Chápete to? A jeho matka, když zjistila, že se kluk dostal do finančně dobře zajištěné rodiny, tak se ptala, jestli může přes kluka získat nějaké prachy. A to byl veškerý kontakt a ještě ani ne osobní, ale vždy přes nějakého pracovníka. No asi tak. Jo vy jste se ještě ptala na tu spolupráci. No to jsem v podstatě řekla. Spolupráce mizerná, skoro žádná. U syna matka jak jsem řekla, zajímala se jen jestli přes kluka od nás získá nějaké peníze a pak, když byl kluk hospitalizovaný, tak přijela podepsat souhlas s vyšetřením a hospitalizací a to bylo vše. A jeho tatík, ten až v těch 18 letech, jestli už na něho nemusí platit. A to prosím pěkně, platil mizerných 50 Kč.

T: A proč? Z jakého důvodu?

R: Ta rodina neplnila nikdy to, co měla pro to dítě. Oni asi ani nechtěli. Oni ho za tu celou dobu, konkrétně se bavím o tom synovi, tak vůbec neměli zájem, to už se ale opakuju. Oni ho v životě vůbec neviděli. Jenom po porodu ho ona viděla.

T: A jak byste popsala vztah k dítěti, když přišlo do Vaší rodiny a nyní? Jaká je ta situace?

R: No tak hlavně věkově velký rozdíl. Bylo to ukřičený "pípátko", kterej v noci se převaloval a vydával různý skřeky. A co nesnášel, když byl někde nějaký polštář a dostal se mu na obličej, tak strašně řval. My jsme pak přišli na to, že mu musel někdo dávat plínu na obličej, aby byl ticho. Protože se to, pokračovalo to dál, při oblíkání. Když šlo něco přes hlavu, což teda skoro každé oblečení, tričko, svetr a podobně. Tak my, vždycky byla mela. To jsem ho musela strašně pomalu odnaučovat.

T: A ten vztah vůči Vám?

R: No tak určitě. Ale on si strašně rychle zvykl. On jako okamžitě asi poznal, citově nějaký věci. Protože už po třetím vrácení, vždycky jsme si ho museli vzít v pátek a v neděli večer vracet. A když jsme ho vraceli, tak už když jsme přijížděli, tady na křižovatku do Zlína, tak už

plakal. Už věděl, že jde někam, kam nechce. On si to taky vlastně vydobyl. Oni nám ho nechtěli dát, ale museli, protože on začal klesat na váze, byl tam strašně nervózní a jako takové. Že si to prostě vymáhal, že tam nechce být. Tak potom nám to povolili. On si jako hrozně rychle zvykl na to dobře.

T: A víte jaký je rozdíl mezi příbuzenskou pěstounskou péčí a poručnictvím?

R: Příbuzenskou? To je teďka nějaká novinka?

T: Ta příbuzenská pěstounská péče je, že si vezmete dítě ze své rodiny do své péče například vnouče.

R: Jo. No to šak se mi taky stalo.

T: Takže vy jste taky vykonávala příbuzenskou pěstounskou péči?

R: Měla jsem. Ale protože jsme dvě babičky a shodli jsme se na tom, že já jsem tady ve Zlíně a ona je v Brně. A ten malý byl více u ní. Ona totiž ta její dcera, moje bývalá snacha, ale ona nebyla snacha, ona byla jenom přítelkyně, začaly taky s drogama. A začali do toho zatahovat nějak i toho mojeho vnuka, tak oni ho odebrali. A měl ho mít v péči můj syn, ale on se velice, do dneška mají velice dobrý vztah s tou přítelkyní i maminkou. Takže oni se domluvili, protože on ta býval v sobotu, v neděli, velice často od těch třech let se dá říct. Co se o malém dozvěděl. Takže jsem se domluvili, že sem přijely ty sociální pracovnice z toho Brna a ptaly se mě. Já říkám no samozřejmě. Když mám tady kluka s dětského domova, tak proč bych si nevzala vlastního vnuka. Ale domluvili jsme se, tak jak to říkám. On zůstal u té druhé babičky, která si potom našla čecho-američana, takže on se tam měl velice dobře. Až do 19 let, kdy vystudovala a zabil se v autě. Už nikomu, tak jak říkám, na obtíž nebyl. To dopadlo, jako velice, velice zle. Ale jako se k ní měl, jako k normální babičce. A ta jeho matka se z toho dostala, ale až teď. Nemá už další děti, ale jako dostala se z těch drog. Tady toto ju možná trošičku přinutilo přemýšlet. Na práškách byla myslím tři roky, ale teďka je dobrá. Voláme si občas. No můj syn má jinou, s tou má dvě, já už mám patnácti-letýho dalšího vnuka a do třetí třídy toho mladšího. Tak toto vím, o co, stalo se nám to. My jsme to ale nevyužili. Protože jsme se fakt domluvili s tou druhou babičkou, že na ňu je teda zvyklej víc. Tady jezdil na prázdniny, ale to je málo.

T: A víte, co je to poručnictví?

R: Poručnictví to vím, jo. Že za to dítě zodpovídáte. Ale stejně, když jde o něco vážnějšího, tak musí dojít ti rodiče podepsat. Tak to měl ten syn. Měl těžkej zápal plic a chtěli na CT a

tam musí být svolení. Tak matka přijela do Zlína, já jsem stála v jedné místnosti, protože jsem tam s ním byla a ve druhé. Ale ona o mě nevěděla a já jsem jí kukátkem zahlídla. A tam to podepsala. Absolutně nezám. Já jsem se ptala právě, nechce aspoň toho malýho vidět, když je tady? Vůbec neprojevila zájem. Protože jak jsme měli teďka soud, ohledně toho osvojení, tak byla všechno podepsat. Protože oni udali, že se s ním stýkali. Což vůbec nebyla pravda. My jsme ho dostali na poprví. Nakonec oni teda dali souhlas. Protože oni jim dali otázku na tělo, oni prý řekli, „tak kolikrát jste tam byli? Podotýkám, že ti rodiče nynější, pěstouni, co se starali o vašeho Zbyňka jsou vedle“. A my jsme tam fakt byli. „Je možnost to zkonfrontovat“ a absolutně hned věděli, že by bylo zle. Tak to prošlo hned na poprvé. Už je prostě náš. On byl stejně celý život.

T: Takže když byste to charakterizovala, ten Váš vztah s tím klučínem? Tak řekla byste, že to bylo jako vaše dítě?

R: Určitě. Já teda určitě ano. Protože on byl od malinka strašně nemocný a my jsme s ním po doktorech. Já v Motolské nemocnici, on měl podezření na cystickou fibrózu. To nejhorší co mě řekli, že do 15-ti let bude žít. To byl pro mě úplnej šok. Ale tak nějak niterně, jsem cítila, že je to blbost. I když měl kladívkový prsty., takový ty první příznaky co ta nemoc má. Tak jako jsem pořád tvrdila, že ne. Že mě to přijde, i když, no a ať mě dají do té Motolské nemocnice na pořádný zjištění. No a tam jsme měli štěstí, že nějaká tam paní doktorka Vránová, která se tomu celý život věnovala, ale už byla v důchodě. Jí bylo už hluboko přes 70. Tak jsme se dostali k ní, a ona říká, takové ty papíry z toho shrnula z toho Zlína a říká „já si všechno udělám sama“. To jsem tam s ním celý týden ležela. Aj dokonce mu dělali cystoskopii. Ne cysto, bronchoskopii, to znamená až do plic. Cystoskopie je ledvinová, to jsem popletla. A jako prostě, jsem tam s ním týden ležela a ona si udělala všechna vyšetření. A v pátek jsem netrpěli čekala, jestli má pro nás manžel přijet, nebo co bude dál. Mě zavolala do té kanceláře a řekla, tak ještě rafla ty papíry a „paní Oškerová, vemte si to a utíkejte. On žádnou cystickou fibrózu nemá“. Tak jsem vítězoslavně, protože já jsem zdravotní sestra, tak jsem byla ještě v nemocnici ve Zlíně. Tak jsem šla za, co tam byla ta paní asistentka, taková štorc vždycky na nás, co ji nějaká obyčejná sestra bude vykládat. Já jsem jí t hned říkala, že se mi to nezdá. Tak ona jako, tak jsem za ní šla a řekla jsem jí to. Velice byla zhrzená a úplně byla na mne, no prostě jsem ju překonala, ale zachránila jsem mu život já. Že jsem s ním do té Motolské nemocnice chtěla jet. Protože kdyby to nebylo, tak oni by ho začali hned léčit na tu cystickou fibrózu a oni by ho opravdu o ten život připravili. Ona si to velice dobře uvědomila. Já jsem naštěstí za pár let šla do důchodu. Ale takhle to jako bylo. Takže to chci jenom říct, že

je to ten důvod, asi těch nemocí, že my jsme se tak „scukli“ že. Nám to vůbec, a manželovi už vůbec, oni říkal, že ani už další děti nechcu, nebudu mít nikdy, protože já říkám, „neříkej Vojti nikdy seš o dost mladší než já, eště já můžu umřít a ty ještě můžeš. A ty furt umíráš, už 25 let“. Prostě sranda. No a tak jsme tady, šťastní, vychází nám to a všechno je v pořádku. A myslím, že kluka jsme vychovali dobře. Že kam přijde, všichni říkají že takoví kluci se ani už nerodí. Že je slušnej, všechno. A že byl někdy retardovaný, to byl. Má vzdělání jenom vyučený, má tři roky jenom pečovatele. Ale zase vzhledem k tomu, že on může na půl úvazku, díky těm plicím, takže to nevykovává, ale je s manželem ve firmě. O šroubky se stará, prostě takový polo skladník, ale hodně jim pomáhá. S úklidem, nebo když potřebují ty krabice, prostě pomocnější práce. Ale je mezi lidma a je mezi chlapama. A tak jako je úplně normální.

T: A víte jaký jsou kritéria nebo podmínky pro to, aby jste se stala pěstounem?

R: No to určitě. Nemůže to mít přece každý, že. No aspoň trochu ten vztah k dětem si myslím já. To je základ. Pak jestli to opravdu chcu. Protože to sranda teda není. Je to nápor na všechno. Na lidi kolem, na lidi v rodině, to dostanete zabrat ze všech stran. To já už mám dávno za sebou. No ale vím, co to obnáší. Ale když je tam ta vzájemná láska těch dvou a opravdu to chcou, někomu pomoc, tak to pak už je to sranda. Víím, víím, samozřejmě víím.

T: A víte jaký je rozdíl, jestli teda je, mezi finančním zajištěním pěstounské péče a poručnictvím?

R: To já si myslím, že je stejný. Ne neslyšela jsem, že by tam byl rozdíl.

T: A teďka se Vás zeptám z pohledu dítěte. co si myslíte, že je pro něho vhodnější? Když jste jeho poručníkem, nebo pěstounem? Myslíte si, že to dítě vnímá nějaký rozdíl?

R: No určitě, když ho máte v rodině. Vlastně, že poručník může být někde mimo, tak jako nebo když se o něho starám a mám o jeho rodině přehled. No určitě, když je v rodině. Ta pěstounská 100%.

T: A pro Vás jako pro pěstouna? Si myslíte, že ta forma pěstounství je lepší v čem?

R: Pěstoun. No říkám, že máte ho, vlastně pořád jste s ním. Já jsem si třeba vzala 3 roky neplacenýho volna, abych s ním byla doma. První tři roky, protože on byl opožděný, protože u něho se to všechno o rok a půl prodlužovalo a počítalo zpětně. Takže my jsme vlastně, on šel do školy skoro v 8 letech, my jsme to měli všechno takový posunutý. Ale já si myslím, že se to vyplatilo. No že ho máte pořád u sebe. Jako v rodině, jako vlastně člena rodiny.

T: A teď když byste se podívala z pohledu státu, co si myslíte, že je pro stát lepší? Když jste pěstounem pro to dítě nebo je stanoven poručník pro dítě? Jak z hlediska legislativa, tak z hlediska finanční?

R: Určitě ta pěstounská. To určitě. Pomůže to i té rodině. Já jsem třeba byla dobře zabezpečená. Jo, že já mám mladšího chlapa o 19 let. Jo takže u nás to z hlediska financí určitě nebylo. My bychom se užívali i bez těch státních peněz. Ale je to taková dobrá pomoc. Nakonec jsme mu našetřili peníze, že my jsme to zas využili jinak. Takže tak to je no. Ale pomohlo to, že ten stát něco dával do té rodiny, to jako pomohlo. Měli jsme větší možnosti, jezdili jsme s ním ven. Každý rok jsme byli v Chorvatsku. Jako tak, ale prostě pomůže to, ale i na lepší tam že.

T: A ohledně kontaktu s biologickým rodičem, byl nějaký?

R: Vůbec žádný. Jenom něco soudně. Vždycky když bylo, tak tatínek dostal 50 Kč určeno, že na něho bude celý život platit. No tak to se hlásil, jestli to ještě potřebujeme. Ale my z toho, že bychom potřebovali, ale proto, aby opravdu věděl, že toho kluka měl. Tak Zbyňka tehda zavola, když mu bylo osmnáct, ho zavolali na Úřad práce a řekli, že táta se ptá, jestli ty peníze ještě potřebuje. Tak Zbyněk z takovýho řekl, že ne, ať už si to nechá. Ale to bylo ještě před tímto, než jsme si ho osvojili.

T: A když jste byli pěstouny, tak vy jste při všech zásadních věcech potřebovali souhlas biologických rodičů. Měli jste problémy získat jejich souhlas?

R: Ne, neměli. To bylo při, dokonce jsem se až divila, že když jsme mu chtěli změnit jméno, naše jméno měl brzy, ještě než šel do první třídy. To jsem se sama divila, že to šlo tak strašně rychle. To jsme ani nemuseli nikde jít. To přišlo úplně automaticky. Oni to tam někde zařídili, v tom Hodoníně a nám to už přišlo jako hotová věc. Že si můžeme zažádat. Tak jsme si zažádali. A jak říkám, všecko dopadlo, všechno co jsme kdy měli, bylo na poprvé. My jsme nikdy nemuseli čekat, nebo prostě nebyli s tím žádné problémy. Ale myslím si, že je to díky tomu, že oni o toho kluka neměli absolutní zájem. Ona ho měla jako 8 porod. On má myslím 4 bratry, co tam na tom soudě četli. Takže asi i o něco přišla. Nebo jestli jí i něco aj odebrali, nevím, ale on je prostě 8 porod.

T: A nepřemýšleli jste nad tím, že byste si k němu vzali ještě třeba jeho sourozence?

R: Ne. Protože on měl samý kluky a my jsme kluky už nechtěli. Tak jsme si právě vzali tu Věrku, holku. Neuvažovali, protože nám to vlastně nedovolili si ho hned vzít.

T: A když tam v podstatě nebyl žádný kontakt rodičů, proč například nesouhlasili s adopcí?

R: Vůbec žádný. To jsem se já ptala, tak jako vy se ptáte na různých úřadech. A to mě bylo řečeno, že je to jejich takové jejich, prostě že si myslí, že by měl někdy peníze a že by je oni mohli získat. Nevím. Je to možná i to finanční. Kdy oni ví, že je třeba v dobré rodině a ten táta se nějakou dobu, mě bylo řečeno, staral, v jaké je rodině. No nás to trochu zarazilo, no ale tak jako. Řekli mu asi tak v dobré, to nevím, takže oni si pořád myslí, že z toho děcka něco vyždímají. Já si to myslím. Já nevím, jestli to tak je. Já tam jiný důvod nevidím. Ale zajímavé je, že matka nechtěla, ta okamžitě, ale ten táta je fakt, že se trochu zdráhal. Ale matce, té to bylo jedno. Ta prý dala souhlas, ale on, jako otec ten to nedovolil. A řekl, že ne. No až potom dovolili to jméno, to jsem si taky říkala, že je to zbytečné nedovolit tu adopci.

Respondent č. 5

T: Jaké byly důvody, že jste se stal (-a) poručníkem/ pěstounem?

R: Pěstouny jsme se stali z důvodu, že jsme si vzali sourozeneckou skupinu, která činila 4 děti. Nejprve jsme se dozvěděli o nejstarší dceři, kterou jsme začali navštěvovat v domově a následně jsme ji dostali do pěstounské péče. Pak jsme se dozvěděli od sociální pracovnice, že má ještě dva sourozence, kluky. Tak nám pracovnice zařídili návštěvy s nima a po mnoha procesech a sporech, protože tam bojovala za ně biologická babička. Nechtěla, aby kluci byli z domova odvezeni. Prý by je už nemohla navštěvovat. Největší paradox byl, že ona o chlapcích se dozvěděla až když byli umístěni do domova od sociální pracovnice. Nakonec jsme se teda jak my, tak OSPOD dohodli, že když bude chtít kluky vidět, tak že jí je dovezeme. Zajímavé bylo, že o holčičku vůbec žádný zájem neměla. Holčičku matka měla s jejich kamarádem. No prostě s chlapem o 35 let starším než byla biologická matka. Takže oni tu holčičku nenáviděli a brali ji jako veškeré zlo. No to prostě člověk nechápe. Ale o kluky, to se mohla roztrhat. Ovšem je do své péče nedostala, protože bydlela s manželem v garsonce, takže pro dva malý prostor, ne tak pro 4. A naštěstí si nic většího nemohli dovolit. Tak jsme měli naraz 3 děti ve své péči. Asi po 5 letech nás OSPOD kontaktoval, že mají dalšího sourozence, holčičku. O kterou se samozřejmě matka nestarala a holčička ji byla odebrána. Ihned jsme souhlasili s dalším dítětem do své péče. proč taky ne, když máme takový hrad a můžeme jim poskytnout to, co jejich matka jim poskytnout nemůže a ještě navíc jsou jako sourozenci spolu. Musím říct, že holčičku přijali mezi sebe hned. Byli nadšeni, že mají dalšího sourozence. Kluci ti hrozně rádi se mnou jezdili ven s kočárkem. Nejstarší už má 24, kluci 20 a 19 a nejmladší má už 16let. Šíleně to letí. Dodnes neskutečně drží spolu. Nyní jsou to 3 roky jsme se stali pěstouny pro další dítě. Tentokrát se staráme o holčičku od mého manžela je to neteř. Kdy manželova sestra propadla alkoholu a otec je neznámý. Takže máme pěkně velkou rodinu.

T: Proč jste se rozhodli právě pro pěstounskou péči/poručnictví?

R: Pěstouny jsme se stali proto, že jsme nemohli mít vlastní děti a tak jsme se rozhodli, že nějakému dítěti pomůžeme. Když jsme se začali o danou problematiku zajímat, tak jsme se dozvěděli i o pěstounské péči. Nejprve jsme byli jen pro adopci, ale pak se nám to nějak rozleželo a nakonec jsme se stali pěstouny. Byla nám po procesu zaškolení nabídnuta holčička, do které jsme se hned s manželem zamilovali. A bylo. Biologická matka nesouhlasila s adopcí, takže pěstounská péče byla jedinou možností, jak holčičce poskytnout rodinu.

T: Jak dlouho jste pěstounem?

R: No s manželem už jsme pěstouny víc jak 20 let. V podstatě 22 let, ale ty první dva roky, jsme měli tu, jak se říká tu předpěstounskou péči. Malou jsme si brávali jen na víkendy.

T: Kolik máte dětí ve své péči?

R: Celkem jich máme 5. Sourozeneckou skupinu, tedy 4 sourozence a jednu neteř.

T: Jak jste byl (-a) informován (-a) o dané situaci dítěte?

R: O nejstarší jak již jsem říkala, nás informovala sociální pracovnice. Dostali jsme k dispozici všechny možné papíry, kde se o holce psalo. Jako informace jsme měli dobré. I díky tomu, že jsme si vyhledali biologickou matku a sešli jsme se s ní. O klucích už jsem měli velmi málo informací, v podstatě jsme věděli jen jejich věk, a že jsou sourozenci Katky. Jelikož žili s matkou 2 roky na ulici, tak ani od doktorů. Ona je porodila někde pod mostem, tajně. Nechtěla aby jí je nevzali, ale měšťáci ju našli v parku úplně mimo s novorozencem a ročním klukem. Tož hrůza. Jako bud' me rádi, že je našli. Kluci nebyli ani na matrice nikde zapsáni, neměli žádnou péči, stravu. Hrůza. Ještě teďka bych brečela jak si na to vzpomenu. No a nejmladší té se vzdala hned v porodnici. Tu našťestí porodila v nemocnici, ale taky díky policistům. Našli ju v 8 měsíci v parku pod obraz sjetou, tak ji odvezli do nemocnice. A tam našťestí zůstala do porodu.

No a o Pavlínce jsme se dozvěděli od tchýně. Manžel se sestrou neměli moc nikdy dobré vztahy, protože on je úspěšný od malička a už v pubertě byl finančně zabezpečený. Už na střední škole vydělával velké peníze. Je hrozně šikovný. Já se s manželem znát už od základní školy. Byli jsme dětská láska, která nám zůstala dodnes. Zatím co ona vždycky byla průšvihová. Jak ji manžel přestal půjčovat peníze, už o ní nevěděl. Až pak, jak se to stalo s malou no.

T: Znáte se osobně s biologickými rodiči dítěte? Pokud ano, jak byste charakterizovala váš vztah a vztah dítěte se jeho biologickými rodiči?

R: Ano. Se všemi matkami jsme se znali osobně. Od sourozenců jsme se s matkou sešli osobně jedenkrát skrz informace o nejstarší dceři. Pak už se s námi vůbec nechtěla stýkat a ani s dětmi. Dokonce ani nepřišla k soudu. Její matka, teda babička sourozenců, nám říkala, že je asi někde v Německu. Že jí odtamtud poslala pohled a už rok o ní neslyšela.

No a s matkou tedy se švagrovou se logicky známe, ale vůbec nevíme kde je. To s ní je, nic. Naposledy jsme jí viděli u soudu, kde přišla namol, špinavá, no hrůza. Tchýně nám často dává najevo, že za to můžeme my. Že my jsme ji odepsali. Protože máme dostatek financí a nechtěli jsme jí už platit dluhy a hlavně drogy a alkohol. Když jsme jí chtěli poslat na léčení, i tchýně se na nás ohradila. No a vidíte, jak to dopadlo. Ale stejně pořád za to můžeme my. Když člověk nad tím zapřemýšlí, nepochopí to její uvažování. Pak manželovi řekla, že je to naše povinnost se o celou rodinu starat.

Vztah děti s biologickými nemají žádné, protože své rodiče viděli jako batolata. Takže nic. Ani jedni z rodičů nejeví vůbec žádné zájmy o ně. Ani na Vánoce jim nepošlou ani pohled. Už na ně neplatí ani výživné, takže kdoví, jak to všechno ještě bude.

T: A měli jste možnost nějak spolupracovat s biologickými rodiči?

R: Ano měli, ale spolupráce byla taková divoká. Nejhorší bylo najít je vůbec. Mnohdy pomáhala i policie. Ale nakonec vše prošlo a všechno nám odsouhlasili. Měli jsme taky výbornou sociální. Ta nám neskutečně pomáhala a biologičtí rodiče si k ní nikdy nic nedovolili. Takže i díky ní, byla v konečné fázi vždy spolupráce úspěšná.

T: Jak byste popsal vztah k dítěti, když přišlo do vaší rodiny a nyní? Změnil se podle Vás nějak? Pokud ano, co a jak moc.

R: No když přišli, jeden jak druhý to víte, báli se. Nevěděli co od nás čekat. Ale velice rychle si zvykli. Nejstarší jsme byli v kontaktu 2 roky, jak jsem říkala v té předpěstounské péči, takže ta věděla. Pak už nechtěla, abychom jí vraceli, chtěla již po 2 návštěvě u nás zůstat. Ze začátku s náma všichni spávali v ložnici. Bylo plno, ale útulno. Dodnes někdy po ráno dojdou se přitulit a to už jsou to velcí kusy. Vztah máme výborný. Říkají nám mami, tati. Svěřují se nám, dodnes jezdíme všichni spolu na dovolenou, na výlety. Prostě fungujeme jako normální rodina. Nyní řešíme, že by jsme si je oficiálně adoptovali. Takže zjišťujeme co a jak. Tři jsou už plnoletí, takže souhlas biologických rodičů nepotřebujeme, tak snad to půjde. Jsou to prostě naše vysněné děti. Vždycky jsme se snažili jim dát všechno, všechno co jsme mohli. A vyplatilo se nám to. Jsou bezproblémoví, nejstarší je na vysoké a kluci mají oba maturitu a holka je na střední. Musím říct, že i naše rodina kamarádi je skvěle přijali. Všichni nám pomáhali. Měli jsme v životě velké štěstí, jak na kamarády, tak na děti.

T: Vnímáte rozdíl mezi příbuzenskou pěstounskou péčí a poručenstvím? Pokud ano, tak v čem?

R: No. My teďka řešíme u neteře poručnictví. Protože matka nelze najít. Takže jsme podali návrh na soud a příští týden máme soud. Tak snad budeme poručníky. Je to lepší. Pavlínka má zdravotní problémy a pořád musíme žádat soud. No hrůza. Všechno se zbytečně prodlužuje. A musíme pořád někoho otravovat. No abych Vám odpověděla. Poručník má větší moc, pravomoce v zastupování dítěte. Takže poručnictví je vhodné, tak jak v našem případě, když otec neznámý a matka není k zastížení. Ani policajti ji nenašli.

T: Víte, jaká jsou kritéria pro udělení poručnictví, či PPP?

R: Tak musíte se starat o to dítě. A soud rozhodne, co jim doporučí sociálka.

T: Vidíte rozdíl mezi finanční zajištěním poručníka a příbuzenské pěstounské péčí?

R: Pokud vím, tak tam je to úplně stejné. Já teda přesně nevím, ale myslím si to.

T: Co je víc vhodnější, podle Vás pro dítě.

R: Já si myslím, že děcku je to jedno. Ono to nevnímá, jak jste právně nazýváme. Vy jste jeho matka, která mu zabezpečuje to, co mu jeho biologická mamina neposkytla a hotovo.

T: Co je víc vhodnější, podle Vás pro **pro pěstouny**, či poručníky?

R: Jednoznačně poručnictví. Máte stejná práva jako biologický rodič. Takže plně zodpovídá a zastává funkci jako rodič.

T: Co je víc vhodnější, podle Vás pro stát?

R: Určitě poručnictví. Nemusí zasedat soud a OSPOD dělat šetření kvůli každé blbosti, kterou může poručník vyřešit, oproti pěstounu.

Respondent č. 6

T: Jaké byly důvody, že jste se stal (-a) poručníkem/ pěstounem?

R: Důvodem toho, že jsem se stala pěstounkou, byl docela jednoduchý. Dcera otěhotněla a měla problémy s ledvinami a nebyla plnoletá. Tak jsme o pěstounce začali přemýšlet a informovali jsme se. Dcera nebyla schopna se o sebe postarat, né tak o malé dítě. Zašli jsme si na Úřad a tam nás dobře informovali. Malý David měl 2 měsíce, když chtěla vyzkoušet bydlet s otcem dítěte, což se mi nelíbilo, ale přistoupila jsem na to. Pak se stala věc, že ji zdrogoval a přemluvil, přepadnout poštu se zbrani v ruce. Ale musela tam jít ona, on nemohl, protože měl podmínku. Tím jsem se musela stát pěstounkou, ze dne na den. Byla zadržena a souzena. Já se za ni zaručila tak byla pod mým dohledem. A k tomu všemu ještě byla opět těhotná ze stejným darebáčkem, co měla Dáju. Ona do něho byla tak hrozně zamilovaná, že dělala vše, co on řekl.

T: Proč jste se rozhodli právě pro pěstounskou péči/poručnictví?

R: Protože, jsou to moji vnuci a nikdy by nedovolila, aby byli někde v dětském domově. Jelikož jsem byla v kontaktu se sociální pracovnící, tak mi doporučila tuto formu péče a soud nám jí potvrdil. Jelikož jsem schopná se o ně postarat, tak proč by je měli mít v péči cizí lidé, popřípadě být v děčáku. Podívejte se na jejich otca, co z něho děčák udělal. Je to gauner první kategorie a já bych měla dovolit, aby to ústav z mojich vnuků taky udělal. Ani náhodou. Já jsem prodavačka, takže peněz moc nemám, ale jsou tu ty příspěvky, co dostáváme. Takže i to byl důvod, protože jsem věděla, že budem alespoň tak nějak průměrně zabezpečeni po finanční stránce.

T: A rozhodl jste se sama, nebo Vám to bylo soudem rozhodnuto, či Vás na to tlačila sociální pracovnice?

R: Sama. Já jsem dceru milovala. Byla taková moje malá nemocná panenka. Manžel mi zemřel brzy, takže jsem se o ni starala sama, ale měla jsem velkou podporu rodiny a kamarádů. Dcera byla hudebně nadaná, chytrá, ale bohužel od mala nemocná na ty ledviny. Začala chodit na gympl, kde se seznámila s partou, které se stýkala tady s tím. No a už to jelo. Navíc měla mnoho zdravotních problémů. Jak jsem říkala s těma ledvinama. Pak otěhotněla a bylo. A proto jsem se rozhodla, protože holka měla vůli, že se postará. Ale průser byl, že to chtěla zkusit založit rodinu s tím gaunerem. No uvidíme, jak se vrátí z vězení. Jak se k tomu postaví. Jestli se teda dožije, protože tím, že brala drogy, tak se jí ten zdravotní stav ještě zhoršil a nyní jezdí už každý den na dialýzu. A z nemocnice šup zpátky do vězení. No hrůza.

Je mi jí líto. Tak jsem se rozhodla, že svoje vnuky tak nenechám. Mám skvělou paní sociální, která mi velmi pomáhá a radí. I díky ní jsem se dozvěděla více o tom chlapovi.

T: Jak dlouho jste poručníkem/pěstounem?

R: Marečkovi 5 let a Davidkovi 3,5 roku. Na Davidka jsem čekala, než proběhne soud od roku 2013 mam ho od 2014 v pěstounce. Stát je v tomto hodně pomalý.

T: Kolik máte teda dětí ve své péči?

R: Dvě děti, teda dva vnuky. A pro mě jako pro babičku a zároveň mamínu až nad hlavu. 2 jsou takoví optimální.

T: Jak jste byla informována o dané situaci dítěte?

R: Dost, aby byli se mnou. Otec ve vězení, vyrůstal v past'áku, kradl, bral pervitin i dileroval jeho matka o něj nejevila zájem. Dceru k tomu nasměroval tak, bylo jasné, že se musí od něho odpoutat a být s dětmi a se mnou, aby se z toho dostala. O tom co se děje, jsem samozřejmě věděla všechno. Dcera vždycky za ním utekla, jak byl malér, nebo jí zmátíl tak došla. Sekala třeba dva, tři dny dobrotu a pak zase. A tak to šlo pořád dokola, dokud neotěhotněla.

T: Znáte se tedy osobně s biologickými rodiči dětí? Pokud ano, jak byste charakterizovali váš vztah a vztah dítěte se jeho biologickými rodiči?

Ano samozřejmě, že znám se všema. Už jsem Vám říkala, že se jedná o moji dceru. Otec děti i jeho matka doposud nejeví o kluky zájem, maximálně jen dělali rozbroje. Hlavně s rodným listem Marečka. Nechtěl se napsat do rodného listu a prodlužoval soudy s Davidkem. Je to darebák. V srpnu 2016 ho pustili a dnes je v Olomouci ve věznici. Je předběžně zadržen za krádeže a dilerování drog. Kluky vůbec nemá rád, má rad jen sám sebe, nikdy jim nic nekoupil ani neposlal pohled k narozeninám. Rád ubližuje lidem kolem sebe, je to nehorázný sobec. Mě velmi rád rozhádal vždy s dcerou, vždycky schválně. Kluci ho vůbec neznají. Za to jsem velmi ráda. Minulý měsíc mi poslal dopis z vězení, že jak ho pustí, že mě zničí. Tak jak já jsem mu zničila prý život. On je úplně mimo realitu. Je to psychopat. Ihned jsem to oznámila na policii a řekli mi, že jak ho propustí, že ho budou hlídat. A ta jeho matka. To nepochopíte. Ona se o něj nestarala, ale teďka ho neskutečně ovlivňuje. To je jakási megera. Ale osobně jsem se s ní nikdy nesetkala. Vždy když jsem ji kontaktovala, tak mi zavěsila, nebo řekla, ať jí dám pokoj, že to není její problém. Ale kluka bude krmit takovýma nesmyslami. Já hlavně nechápu, jaký teda mají vztah. Když ho dala do děčáku.

T: A jak probíhá spolupráce s rodiči, když potřebuje například jejich souhlas?

R: Když potřebuju, tak mi dcera všechno podepíše. Jezdíme za ní do vězení. I kluky vozím, aby poznali svoji mamku. Ale až dceru pustí, doufám, že se vrátí domů a všechno bude v pořádku. No a jejich otcem nejsem už vůbec ve spojení, protože vždy nám dělal jen problémy.

T: Jak byste popsal vztah k dítěti, když přišlo do vaší rodiny a nyní? Změnil se podle Vás nějak?

R: Kluci jsou semnou od mala jsou v pohodě. Máme spolu moc hezký vztah. Jsem pro ně hlavně maminka, ne babička. Pořád jsou to ještě mazlíci. Ale to víte, jak budou růst, nedokážu říct, jak to bude. Jsou to divočáci. Moje výchova se ukáže až v pubertě. Uvidíme, jak to bude, až se dcera z vězení vrátí. Ale myslím si, že máme moc, moc dobrý vztah.

T: Vnímáte rozdíl mezi příbuzenskou pěstounskou péčí a poručenstvím? Pokud ano, tak v čem.

R: Myslím, že se všichni starají stejně, neměla jsem možnost se někde s tím setkat zatím. Slyšela jsem tento pojem jenom na školení, ale nic o tom velice nevím. Já dělám teda příbuzenskou pěstounskou péčí, protože jsem jejich babička. Ale jako chápu rodiny, které se dokážou postarat o svoje děti. Je to přece povinnost, když mají děti jako já, teda problémové, tak musí fungovat aspoň ti dědečci.

T: A nemáte problémy, když potřebuje souhlas biologických rodičů?

R: Ne nemám. Dcera je ve vězení a vždy mi všechno hned podepíše. Takže není důvod to nějak jinak řešit.

T: A víte, jaká jsou kritéria pro udělení poručnictví, či PPP?

R: Ne. Popravdě já ani nevím, jaké jsou možnosti jiné náhradní péče. Vím, že jsem to měli i na tom školení, ale já jsem měla jiné starosti. Víte já to školení, já tam sice byla, ale moc jsem realitu nevnímala. Bylo to zrovna v době, kdy mi umřela moje milovaná maminka a ještě ke všemu takové starosti s dcerou. No řekněte, vy byste to vnímala? Kluci dostávají vše, co potřebují a občas i co si přejí. Ale nepřeháním to. Nechci aby byli rozmazlení.

T: Vidíte rozdíl mezi finanční zajištěním poručníka a příbuzenské pěstounské péčí?

R: Ano poručník má míň peněz, ale má stejné starosti. Toto vím určitě. No, to tak je. Já jsem to kdesi četla. Ale jako to finanční zajištění, jak jste říkala, je velice slušné. A opravdu i díky tomu si velmi hezky žijeme. A dokonce i chlapcům díky tomu něco ušetřím. Tak to víte, už nejsem nejmladší, je mi 57 a nikdy nevíte dne ani hodiny. Už jsem s kamarádkinou dcerou

domluvená, že ona je hodná, svobodná, že kdyby se mi něco stalo, že si vezme kluky do péče. Kluci jí mají hrozně rádi. Za což jsem hrozně ráda. I s paní sociální už jsem na tom domluvená. Víte Jana, tak se jmenuje dcera taky neměla v životě štěstí na chlapy. Měla podobného, jak ta naša, ale ona to probudila dřív, než vznikl velký průser. Teďka je nejlepší jak v práci, tak jí všichni mají rádi. Všem velice pomáhá. A vyhledává ve svém volném čase děcka, které směřují tímto špatným směrem a snaží se jim pomoci. Holka je skvělá, škoda, že ta naše to taky včas, jak se říká nesundala si ty růžové brýle.

T: Co je víc vhodnější, podle Vás pro dítě?

R: Já si myslím, že kluci ani neví, že jsem jejich pěstoun. Prostě jsem jejich maminka a babička v jedné osobě a hotovo. Jim je to úplně jedno, jak mě stát vede. Paní sociální, když přijde na kontrolu, berou to tak, že je to normální.

T: Co je víc vhodnější, podle Vás pro pěstouny, poručníky?

R: To si myslím, že je jedno, jedná se skoro o to samé. Vím, že akorát poručník nepotřebuje podpisy rodičů, když se něco děje a je potřeba souhlas rodičů. Poručník, teďka mi to došlo, vlastně nepotřebuje vůbec pravé rodiče, protože rozhoduje všechno sám. Vidíte, já si nakonec až vzpomenu. Asi záleží, jakou máte tu spolupráci s rodičema.

T: Co je víc vhodnější, podle Vás pro stát?

R: Státu je to jedno. Platí tak jak tak.